

sobilá, zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rezepré. Sejde na tom, zdali žalobce plnil, dokud nebyla objednávka, ač-li vůbec byla, odvolána (čl. 320 obch. zák.), tedy zdali plnil včas a smluvně. Sejde na posouzení, zdali se podle okolností třeba vadná smlouva přijetím a nepozastavením faktury nestala hotovou. Sejde na posouzení prodlení, je-li nějaké na některé straně. Předčasným je právní úsudek obou nižších stolic, že se žalobce nezachoval dle čl. 343 a 354 obch. zák., poněvadž prý vyjednával se žalovanou po delší dobu více měsíců, by zboží odebrala, svoluje k slevě na nákupní ceně a pod., a posléze, že, odvolav dobírku a dáv zboží zaslati zpět do Ch., takto zbožím sám disponoval. Pokoušel-li se žalobce o smírné urovnání rozepře a byl-li ochoten, jak to jest ostatně dle Šu 1380 obč. zák. každého smíru předpokladem, od svých ze smlouvy zákonem mu zaručených práv ustoupiti, nemůže z toho býti odvozováno, že se práv těch vzdal, neboť projevy vůle musí býti dle Šu 863 a 876 obč. zák. tak vykládány, jak to obvyčeje a zvyklosti poctivého styku vyžadují. Nelze pochybovati, že právní hledisko dovolacího soudu, dle Šu 511 c. ř. s. pro soud první stolice závazné, dává posuzování dalšímu této sporné věci nový základ a že by bylo jinak obmezením procesního vedení, kdyby tvárnost z tohoto základu dále se rozvíjeti majícího sporu měla býti určována nezměnitelnou direktivou dovolacího soudu, jenž proto v této úvaze na hořejších nevyčerpaných a podle okolností i nevyčerpatelných eventualitách přestává.

Čís. 2233.

Zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., o společenstvech výdělkových a hospodářských.

Uveřejnění vyhlášku o rozpuštění společenstva jest věcí představenstva, pokud se týče likvidatorů společenstva.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1923, R II 478/22.)

Rejstříkový soud nařídil společenstvu zaříditi dle Šu 40 společenstevního zákona, by rozpuštění společenstva bylo třikrát vyhlášeno v Úředním listě v Brně. Rozklad společenstva proti tomuto příkazu též soud zamítl z těchto důvodů: Soud zaujímá stanovisko, že v Šu 40 společenstevního zákona jest představenstvu společenstva výslovně uložena povinnost, by zařídilo, aby rozpuštění bylo v Úředním listě uveřejněno, a při tom současně vyzvalo věřitele společenstva, by své pohledávky u společenstva ohlásili, jak vysvítá z jasného doslovu tohoto místa zákona. Tento soud zařídil sám od sebe, by zdejší usnesení ze dne 7. srpna 1922 bylo uveřejněno v Ústředním Oznamovateli v Praze a v Úředním listě v Brně. Mimo toto uveřejnění ukládá § 40 společenstevního zákona představenstvu společenstva povinnost, by zařídilo tam uvedené další uveřejnění. Tento posledně uvedený § jest obdobným čl. 243 obch. zák. o uveřejňování rozpuštění akciové společnosti představenstvem. K tomuto místu zákona poznamenává komentář k všeobecnému německému obchodnímu zákoníku Staub-Pisko

výslovně: »Die Auflösung muss durch die Gesellschaft publiziert werden, also neben der oberwähnten Publikation durch das Handelsgericht.«
R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Stížnost není odůvodněna. § 40 zákona o společenstvech neustanovuje ovšem dosti jasně, komu přináleží uveřejnění vyhlášky, v tomto článku uvedené; avšak uváží-li se, že stejné ustanovení obsahuje čl. 243 obch. zák., kdež citace čl. 209 čís. 11 obch. zák. jasně poukazuje k tomu, že povinnost tato přináleží představenstvu, dále že zákon o společnostech s omezeným ručením v §u 91 odstavec první likvidatorům ukládá tutéž povinnost a že nelze seznati, proč by právě zákon o společenstvech něco jiného ustanovoval než jmenované dva zákony, dlužno názoru prvního soudu, že povinnost k uveřejnění vyhlášky přísluší představenstvu, pokud se týče likvidatorům společenstva, přisvědčiti a bylo proto stížnost zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Souhlasná rozhodnutí obou nižších stolic bylo by lze podle ustanovení §u 16 nesp. říz. jen tenkrát změnit, kdyby se jednalo o očividnou protizákonost neb odpor se spisy nebo zmatečnost. Z těchto důvodů není však zde žádného. Obě nižší stolice vyložily si ustanovení §u 40 zák. o společenstvech správně a nejsou ani vývody stížnosti s to, vyvrátiti správnost onoho výsledku.

Čís. 2234.

Slovem »procesní soud« miní se v druhém odstavci §u 423 c. ř. s. onen soud, kterýkoliv stolice, jenž vynesl rozsudek, o jehož doplnění jde.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 887/22.)

Návrh žalobce na doplnění rozsudku odvolacího soudu, jenž byl navrhovateli doručen 31. května 1922, byl podán u procesního soudu první stolice 9. června 1922 a došel 11. června 1922 na soud odvolací, jenž jej odmítl pro opožděnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Slovem »procesní« soud v §u 423 odstavec druhý c. ř. s. rozuměti jest onen soud, jenž vynesl rozsudek, jehož opravy se navrhovatel domáhá. Že slovem procesní soud nevyrozumívá c. ř. s. vždy soud první stolice, vidno z ustanovení §§ 465 a 505 c. ř. s., kdež se výslovně uvádí, že odvolání, pokud se týče dovolání podati jest u procesního soudu první stolice, kterýžto dodatek byl by zbytečným, kdyby slovem procesní soud vždy pouze soud první stolice rozuměti se musil. Poněvadž stěžovatel učinil návrh na doplnění rozsudku odvolacího, nikoli u soudu odvolacího, nýbrž u soudu první stolice a návrh ten došel soudu